

A szerb politikai méregkeverés fortélyai és kiszolgálói

Elkeserítő, hogy a szerbek mindig számolgatják a magyarokat. Ez a „mindig” persze, politikai célzatú és szándékú. A macska-egér-játékba bevonják a rövidlátó délvidéki magyar pártok képviselőit és a pártoskodókat célkitűzéseik érdekében.

Egyet azonban mindig elfelejtenek. Nem az a legfontosabb, hogy a Délvidéken mennyi magyar él. A legfontosabb a **folyamatos magyar jelenlét**. Az avar törzsszövetség szétesése óta a magyar államiság létrejött ezeken a területeken és 1918-ig nem szűnt meg. Igaz, hogy a történelmi tragédiákból kifolyólag hol nagyobb, hol kisebb volt a magyarok száma.

Mégis, vagy éppen ennek ellenére, fölösleges méricskélteni a magyar jelenlét „politikai súlyát”, mert a Délvidék minden értékesebb műtárgya és tárgyi emléke a magyar jelenléthez kötődik.

A mostani szerb államiság sohasem fogja ki-törölni a magyarok történelmi jogait a Délvidéken.

Miből táplálkoznak ezek a történelmi jogok? Az előzőekből. S miért fontosak? Több euro-régió létrejöttével kell már a közeljövőben szembesülni. Ezek szempontjából korántsem lényegtelenek a történelmi jogok. Már most egyre jobban körvonalazódik egy vagy két Kárpát-medencei euró-régió létrejötte. Ennek (ezeknek) a középponti magja és súlypontja magyarlakta terület, amely magyar infrastruktúrára és termelőkapacitásokra utalja a rajta kívülálló szolgáltatókat. Ennek az euro-régióknak a természetes közigazgatási, tudományos, műszaki fejlesztése és oktatási központja Budapest lesz, ilyen jellegű szolgáltatásokhoz sehol másutt a Kárpát-medencében nincs infrastruktúra.

(Több közép-európai régió tevékenységének és működtetésének koordinációs politikai központja minden bizonnyal Bécsben lesz.)

Ezen a szerb ármánykodás, szövetséges keresése semmit sem fog változtatni. Még az sem, hogy jelen van „az orosz tőke” a szerbiai-vajdasági térségben.

(Az oroszoknak túl nagy feladataik vannak a világ dolgainak a rendezésében. Oroszország az Atlanti-óceántól a Csendes-óceánig terjed, s területe alig kisebb a Föld szárazulatának egyharmadától. Hatalmas „belső udvarral” rendelkezik Ázsiában. A világ leg-

nagyobb ipari nyersanyagkészleteivel, energiaforrásaival és vízállományával rendelkezik. Csak gyerekeknek szóló mese, hogy a termelés valaha is képes lesz ellátni önmagát, saját maga megtermelte nyersanyagaival. Ez megvalósíthatatlan. Az ipari környezet állandó anyagcserében van a természettel. Ha így van, márpedig így van, az oroszok sohasem fognak komolyan foglalkozni a szerbek politikai nyavalygásaival és kicsinyes igényeivel.)

Hasonlóképpen ne tévesszenek meg senkit a magyarországi gazdaság mostani szerkezeti aránytalanságai és az ebből eredő államháztartási problémák (hiány). E problémák kezelésének a módzatai és megoldásai a mindennapi pártharcok témáját és tárgyát képezik. Sikeresen meg is fognak oldódni és rendeződni. A pillanatnyi gazdasági nehézségek tehát nem fognak változtatni azon a tényen, hogy a Kárpát-medence, bár gazdasági szempontból egységesen kialakult, most mégis ésszerűtlenül kihasznált iparhoz kötődő infrastruktúráról kénytelen szenvedni. Ez tartóhatatlan. A további gazdasági fejlődés arra kényszerít, hogy ez az infrastruktúra egységesen működjön. Nos, ebből a gazdasági kényszerből táplálkozik már most és a jövőben még inkább az a politikai akarat, amely útját állja a szerb kerékkötő ellenállásnak. Az említett régióban, ha tetszik nekik, ha nem, a magyarok lesznek a leginkább tőkeerősek.

Akkor miért lettünk és vagyunk mi, magyarok hi-tehagyott és reményvesztett társaság?

Ha valaki így tekint a mostani gazdasági helyzetre, és a látóhatár széléig sem lát, akkor nem szükséges annak a bizonygatása, hogy 150 ezren vagy 450 ezren lesznek-e a magyarok a választói névjegyzéken.

Kinek fűződik a politikai érdeke ahhoz, hogy a magyarokat szinte évente számolgatja, és arról fecseg, hogy éppen az utolsó megszámloltatás „a sorsdöntő”? A méregkeverő szerb politikának és kiszolgálóinak. (Feltétlenül nem szükséges tudni, hogy a kiszolgálók ennek valóban a tudatában vannak-e vagy sem.) Állandóan „méricskéljük” a magyarok „politikai súlyát”, mintha ez a számbeliségüktől függne. A szerbeknél van egy beidegződött és nagyon téves politikai illúzió: ha a magyarok számát sikerülne levinni az összné-

pesség 1-2 százaléka, akkor már nem is lenne több politikai keresnivalójuk Szerbiában. Ezt a szerb téveszmét és rögeszmét, anélkül, hogy tudatában lenne, kiszolgálja a VMSZ tagságának és vezetésének egy része is. A Demokrata Pártban lévő magyar vállalkozók vagy vállalkozó magyarok pedig tudatosan vannak ezen az állásponton. Még nem tudják, hogy csakis perselypénzt fognak kapni szolgálataikért a szerbektől.

A VMSZ-vezetés csapdába esett, amikor belement egy ostoba politikai játékba a ravasz szerbekkel. Ezáltal arra kényszerült, hogy versenyt fusson a Demokrata Pártban térden ájtatoskodó és könyörgő magyar vállalkozókkal, valamint (a takarítónői) munkahelyekért esdeklőkkel az aláírások gyűjtésének számszerű növelésében.

Nem mondhatják, hogy nem kaptak elég figyelmet több oldalról is. Azt, hogy mennyi aláírás gyűlt össze, majd a szerbek fogják meghatározni. Az aláírások gyűjtése körül sok a hazudozás, ami abból is látható, hogy naponta ötezerrel növelték az öszeírtak számát.

A Demokrata Párt és a VMSZ képviselői macskagégér-játékot játszottak egymással, de szinte összebeszélve csapták be a délvidéki magyarokat, amikor hasukra csapva növelték a magyar választói névjegyzékben szereplők számát éppen ötezerrel. Miután ez megtörtént, és még mindig folyik szerb vezénylettel, megszólalt a Demokrata Párt elnöke: én Kaszát szeretném a Nemzeti Tanács élén látni. Megszólaltak a Demokrata Pártban lévő „magyarok”: „Mi több aláírást gyűjtöttünk össze, mint a VMSZ ezer aktivistája, s éppen ezért mi kell hogy adjuk a Magyar Nemzeti Tanács elnökét és a testület jelentősebb részét”.

Végre tudni kellene: a közvélemény-formálásban amíg alszunk, addig az UDBA-BIA dolgozik.

Végre-valahára meg kellene szabadulni attól az illúziótól, hogy a szerbek a közeli és a távolabbi jövőben - tehát valaha is – ismét talpra fogják tudni állítani a gazdasági életet, hogy valaha is könyöradományokra számíthatunk. Szerbia gazdasága ma az 1986-os év szintjén van. A gazdasági zuhanás 20 évet tett ki. A talpra állításához kétszer annyi időre van szükség, még a civilizációs javak és árucikkek hozzáférhetőségének és árának rohamos csökkenése esetén is.

Meg kellene szabadulni a titói Jugoszláviában a magyarokba sulykolt, berögződött illúzióktól és a hiúségtől.

A szerb disznókereskedőkben több gazdasági ész volt a 18. és 19. században, mint a mostani vállalkozókban. Még a legokosabbak sem fogják föl a Vajdaságban, hogy a Kárpát-medencei gazdasági élet ismét integrálódik, és be kellene kapcsolódni a vérkeringésébe. A Vajdaságnak ez többet jelentene. Kultúrateremtő bölcsességről tanúskodna és a szerb nép fennmaradását is szolgálná. Nem azt a kirekesztettséget, amelyet olyan jól érzékelt a nemrég elhunyt Milorad Pavić író.

Ami pedig a VMSZ-t illeti, a hintapolitizálásával a tevékenysége eredményességét kérdőjelezi meg. Továbbra is presztízsharcot hajszol. A szerbeknek udvarol. Szerb elismerésért esdekel és sóvárog. Finomkodik velük. Egyre megy, hogy tudatában vannak-e ennek vagy sem. A rossz politika írott és íratlan törvényei és szabályai szerint cselekednek.

Nem a szavakban, a cselekedetekben feledkeznek meg arról, hogy az itteni magyarság a magyar nemzet részét képezi, amelynek sorsa nem is olyan távollattan, mint amilyennek most tűnik.

Jankó